

[Statsministeren]

Man skulle egentlig ikke tro, at partiet venstre indtil for ganske nylig har været medansvarlig for den økonomiske politik her i landet igennem et regeringssamarbejde, heller ikke at dette parti gang på gang, hvad de jo også selv understreger, har været med i økonomisk-politiske løsninger. Det er, som om tingene er totalt ændret, efter at S og V gik fra hinanden. Og så er sagen den, at det er den samme økonomiske situation, der accelererer, og som til stadighed kræver en ny, ja, en vedvarende indsats fra regering og fra folketing, og vi har altså præsteret to økonomiske og to dybtgående økonomiske forlig i den periode, der har været siden valget den 23. oktober sidste år.

Når man ledte efter noget mere konkret hos hr. Ellemann-Jensen, så må jeg sige, at jeg netop manglede det konkrete. Det var analyse, som ikke var alt for skarpsindig, og det var demagogi, der til gengæld var enormt professionel.

Må jeg sige, at jeg selvfølgelig glædede mig, da hr. Ellemann-Jensen sagde, at nu ville venstres formand komme på talerstolen, og så ville han på venstres vegne komme med konklusionerne, komme med svaret på den økonomiske politik og den økonomiske krise, vi er i. Nu kender jeg hr. Christophersen særdeles godt, så jeg havde egentlig ventet, at nu kom det, især når det var annonceret så, skal vi sige pressemæssigt smart, som hr. Ellemann-Jensen gjorde det. Derfor havde jeg håbet, at jeg havde fået nogle gode svar, et godt indlæg. Men der kom ikke noget fra hr. Christophersen. Hr. Christophersen talte mest om den mistillid, der var ude omkring, om, hvordan folk var egoistiske, hvordan de var bjærgsomme osv. Nej, det, der skulle til, sagde hr. Christophersen, var en tilbunds gående økonomisk politik, ikke disse småtterier, som regeringen og de fire forligspartier har lavet.

Ja, nu er man ret så fantastisk i sin vurdering af den økonomiske politik, når man taler om småtterier, der består i 8 mia kr.s besparelser og i en øgning af indtægterne til det offentlige på op imod 5 mia kr. Det er udtryk for en arrogance, der er helt urimelig, at sige, at en sådan stramning af den økonomiske politik er småtterier. Der er virkelig flyttet milliardbeløb fra det offentlige til det private, også fra det private forbrug, bl. a.

over til en betydelig indsats for fremme af erhvervspolitikken her i landet.

Ja vel, men hvad så med besparelserne? Finansministeren har grundigt været inde på hele det spørgsmål, så jeg skal ikke gå ind i detaljer, men det er jo alligevel en kendsgerning, at der hos regeringen og i forliget med de tre andre partier er opnået, at vi sparer disse 8 mia kr. Jeg har godt set, at hr. Christophersen i en artikel i et ventrebud har skrevet, at det meste af disse 8 mia kr. allerede var ordnet under SV-regeringen. Det er jo ikke rigtigt. Det, der er rigtigt, er, at en del af rammerne blev aftalt. Det er ikke nogen kunst at lave rammer. Dem er I i venstre og hos de konservative eksperter i at lave hver dag. Nej, det er at omsætte rammerne til konkret økonomisk politik, her altså konkret sparepolitik. Det nåede vi ikke at gøre færdig i SV-regeringen, og derfor er det ikke rimeligt at argumentere på den måde. Vi har ikke alene fastholdt de rammer, vi har øget disse rammer, og vi har sat kød på det, i hvert fald langt det meste, nemlig godt og vel 7 af de 8 mia kr., der her er tale om.

Så kan man igen være smart og flot og sige, at det er alt for lidt. Man kan gøre, som det skete under forhandlingerne med venstre og konservative. Efterhånden som regeringen sagde: all right, så lad os dog prøve, om vi også kan finde en besparelse på det og det område, efterhånden som vi gjorde disse indrømmelser, så flygtede hr. Christophersen og hr. Poul Schlüter, skal vi sige flere skridt tilbage, og så satte de deres krav om besparelser endnu højere op. Da man kom uden for døren og møderne var færdige og det hele var faldet sammen, så satte man store annoncer i aviserne. Og nu var det ikke 10 mia kr., der skulle spares – altså lidt mere end regeringen ville – nu var det ikke 11 eller 13 mia kr., som man var lidt inde på under forhandlingerne, næh, nu var det 16 mia kr., venstre ville spare. Det var, da man kom uden for døren, og det var, hvad der stod i annoncen. Derfor er det vældig vigtigt at slå fast, at under forhandlingerne med venstre og konservative strammede de deres krav op, og jeg tillader mig at påstå – jeg føler det som en helt sikker ting – at disse partier ikke ønskede forlig, de ville forblive i opposition, og det er de altså også blevet.

Der er ingen grund til at sige så meget om energipolitikken, for energiministeren har